

מסכת ערלה

פרק ב

א. הַפְּרוֹמָה, וִתְרוּמָה מַעֲשֵׂר שֶׁל דָמָאי, הַחַלָה וְהַבְּכוּרִים, עוֹלִים בָּאַחַד וּמֵאָה, וּמַצְטְרָפִין זֶה עִם זֶה, וְאַרְיךָ לְקָרִים. הַעֲרָלָה וּכְלָאי הַכְּרָם, עוֹלִים בָּאַחַד וּמַאתִים, וּמַצְטְרָפִין זֶה עִם זֶה, וְאַיִן צָרִיךְ לְקָרִים. רַבִי שְׁמֻעוֹן אָוֹםֶר, אֵינוֹ מַצְטְרָפִין. רַבִי אַלְיעָזֶר אָוֹמֶר, מַצְטְרָפִין בְּנוֹתָן טָעַם, אָבָל לֹא לְאָסֶר:

ב. הַפְּרוֹמָה מַעֲלָה אֶת הַעֲרָלָה, וְהַעֲרָלָה אֶת הַפְּרוֹמָה. כִּיּוֹצֵד, סָאָה תְרוּמָה שְׁגַפֵּלה לְמֵאָה, וְאַחֲרֵיכֶם נִפְלָו שֶׁלֶשֶׁת קְבִינָה עֲרָלָה, או שֶׁלֶשֶׁת קְבִינָה כְלָאי הַכְּרָם, זו הִיא שַׁהַפְּרוֹמָה מַעֲלָה אֶת הַעֲרָלָה וְהַעֲרָלָה אֶת הַפְּרוֹמָה:

ג. הַעֲרָלָה מַעֲלָה אֶת הַכְּלָאיִם, וְהַכְּלָאיִם אֶת הַעֲרָלָה, וְהַעֲרָלָה אֶת הַעֲרָלָה. כִּיּוֹצֵד, סָאָה עֲרָלָה שְׁגַפֵּלה לְמֵאָה, וְאַחֲרֵיכֶם נִפְלָה סָאָה וְעַד עֲרָלָה, או סָאָה וְעַד שֶׁל כְלָאי הַכְּרָם, זו הִיא שַׁהַעֲרָלָה מַעֲלָה אֶת הַכְּלָאיִם, וְהַכְּלָאיִם אֶת הַעֲרָלָה, וְהַעֲרָלָה אֶת הַעֲרָלָה:

ד. כל המחמץ והמתבל והמדמע בפורמה ובערלה ובכלאי הכרם,
אסור. ובית שמא אומרים, אף מטמא. ובית הלל אומרים, לעולם
איןנו מטמא עד שאין בא בפייצה:

ה. דוסתאי איש כפר יתמה, היה מתלמידי בית שמא, ואמר,
שמעתי ממשאי הילו שאמר, לעולם איןנו מטמא עד שאין בא בפייצה:

ו. ולמה אמרו כל המחמץ והמתבל והמדמע להחמיר, מין בmino.
להקל ולהחמיר, מין בשאיינו מינו. כיצד, שאר של חטים שנפל
לתוכ עסת חטים, ויש בו כדי לחמץ, בין שיש בו לעלות באחד
ומאה ובין שאין בו לעלות באחד ומאה, אסור. אין בו לעלות
במאה ואחד, בין שיש בו כדי לחמץ, בין שאין בו כדי לחמץ,
אסור:

ז. להקל ולהחמיר מין בשאיינו מינו, כיצד. כמו גריסין שנתקבשלו
עם עצושים, ויש בהם בנוטן טעם, בין שיש בהם לעלות באחד
ומאה, ובין שאין בהם לעלות באחד ומאה, אסור. אין בהם בנוטן
טעם, בין שיש בהם לעלות באחד ומאה, ובין שאין בהם לעלות
באחד ומאה, מفتر:

ח. שָׁאֵר שֶׁל חַלִּין שְׁגַפֵּל לְתֹזֵךְ עַסֶּה, וַיֵּשׁ בּוּ כְּדִי לְחַמֵּץ, וַאֲחַר כֵּה
גַּפֵּל שָׁאֵר שֶׁל תְּרוּמָה, או שָׁאֵר שֶׁל כָּלָי הַכֶּרֶם, וַיֵּשׁ בּוּ כְּדִי לְחַמֵּץ,
אֲסֹור:

ט. שָׁאֵר שֶׁל חַלִּין שְׁגַפֵּל לְתֹזֵךְ עַסֶּה וְחַמֵּצָה, וַאֲחַר כֵּה גַּפֵּל שָׁאֵר
שֶׁל תְּרוּמָה או שָׁאֵר שֶׁל כָּלָי הַכֶּרֶם, וַיֵּשׁ בּוּ כְּדִי לְחַמֵּץ, אֲסֹור.
רַבִּי שְׁמֻעוֹן מַתִּיר:

י. פְּבָלִין, שְׁנִים וּשְׁלָשָׁה שְׁמוֹת מִפְנֵין אֶחָד, או מִשְׁלָשָׁה, אֲסֹור,
וּמְצֻטְרָפִין. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, שְׁנִים וּשְׁלָשָׁה שְׁמוֹת מִפְנֵין אֶחָד, או
שְׁנִים מִינֵּין מִשְׁמָם אֶחָד, אֵינוֹ מְצֻטְרָפִין:

יא. שָׁאֵר שֶׁל חַלִּין וּשֶׁל תְּרוּמָה שְׁגַפֵּלוּ לְתֹזֵךְ עַסֶּה, לֹא בָּזָה כְּדִי
לְחַמֵּץ וְלֹא בָּזָה כְּדִי לְחַמֵּץ, נְצֻטְרָפֶה וְחַמֵּצָה, רַבִּי אַלְיעָזָר אָמֵר,
אַחֲרֵי הַאֲקָרְזָן אֲנִי בָּא. וְחַכְמִים אָמְרִים, בֵּין שְׁגַפֵּל אָסֹור בְּתִחְלָה,
בֵּין בְּסֹוף, לְעֹזֶל אֵינוֹ אָסֹר עַד שִׁיחָה בּוּ כְּדִי לְחַמֵּץ:

יב. יוּעָזָר אִישׁ הַבִּירָה הִיא מַתְלֵמִידִי בֵּית שְׁמַאי, וּאָמֵר, שְׁאַלְפִּי
אֶת רַבֵּנוּ גִּמְלַיאֵל הַזָּקָן עֹזֶל בְּשַׁעַר הַמִּזְרָח, וּאָמֵר, לְעֹזֶל אֵינוֹ
אָסֹר, עַד שִׁיחָה בּוּ כְּדִי לְחַמֵּץ:

יג. כָּלִים שְׁסַכוּ בְּשֶׁמֶן טָמֵא, וְחַזָּר וְסַכוּ בְּשֶׁמֶן טָהוֹר, או שְׁסַכוּ
בְּשֶׁמֶן טָהוֹר, וְחַזָּר וְסַכוּ בְּשֶׁמֶן טָמֵא, רַבִּי אַלְיעָזָר אָמֵר, אַחֲרֵי

הראשון אני בא. וחייבים אחרים, אחר האחרון:

יד. שאר של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו לתוכה עפה, לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ, ונצטרפו ו חמוץ, אסור לזרים ומفتر לפהנים. רבינו שמעוז מתייר לזרים ולפהנים:

יה. תבלין של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו בקדשה, לא באלו כדי לתבלי ולא באלו כדי לתבלי, ונצטרפו ותבלו, אסור לזרים ומفتر לפהנים. רבינו שמעוז מתייר לזרים ולפהנים:

יו. חתיכה של קדשי קדשים, של פגול, ושל נותר, שנתחבשו עם החתיכות, אסור לזרים ומفتر לפהנים. רבינו שמעוז מתייר לזרים ולפהנים:

יז. בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קליים שנתחבשו עם בשר הפאה, אסור לטמאים ומفتر לטהורים: